Продавала первоквіти
Дівчинонька молода,
В неї очи – тепле літо
Ще й хустина голуба.

Заманило місто степ
На панелі чорні…
Ах, знайоме слово неп,
Не знайомий корінь.

Пов’язала у пучечки
Перші паростки весни
І летять думки далеко:
– Де ви, села, ліс, кущі?

Не продам сьогодні квіти,
Бідна моя голова.
– За пучок п’ятачок, —
Отакі були слова.

А у вечорі, о, зорі,
Ліхтарі сумні,
Розгубила первоквіти
Першої весни.

Якусь подругу зустріла
– Ох, порада п’яна… —
І дівчину напоїла
Міста чорна слава.

Ах, роса, роса і сум…
На твого хустину
Теплі очи на снігу
Нічка розгубила.